

Марија Ракић Шаранац

КОД КУЋЕ

* * * (она)

Кад уђе у моје ципеле,
Могла би да препешачи
Непознате градове –
Уздуж и попреко

Потпетицама
Које одзвањају паркетом
Утискује жеље –
Свака је почетак

Хаљине које јој бирам
Оставља на офингеру –
У ново се јутро може
И у омиљеној одећи од јуче

И где год да је одредиште
У једној руци ће увек бити оловка
У другој плишана играчка.

* * * (зора)

Свуда је потпуна тишина.
Ускоро ће изаћи сунце
Хладно ми је и језим се

У дну кревета
Док улазим у зору
Као у амбис

Устајем прва
На себе навлачим
Летњу хаљину
И босој ми се под стопалима
Топи роса –
Почетак маја

Не будим те
Јер сам јутрос нема

Уместо мене
Поред шоље чаја
Чекаће те пољско цвеће

И као кад смо као деца
Пуштали змаја –
Са њим ће и наше жеље
Високо, високо...

* * * (слободно време)

Вечерас си заспао пре мене
Дубоко дишеш
Као њих двоје у суседној соби

Вече је ведро и хладно
И ја бих ближе теби
Да нађем место
За овај кратак предах

Јер ускоро ће поноћ

Пољуби ме
Једном
Двапут
Трипут
У чело

Нос
И усне

Имамо времена мало
Док не потече млеко.

* * * (љуљашка)

После доручка
Ислазе из куће трком
У двориште

Мирис липе
Шири се
Око њихових глава

Поленов прах
Увлачи им се у ноздрве
И не смета
Све док маче кијањем
Не објави своје присуство

Кинуће и њих двоје истовремено
И онда почиње кикотање,
Ваљање по трави, цика,
Понека суза кад маче
У самоодбрани огребе
Јер неће да га ико
Храни виљушком

Тек повремено
Биће свесни нашег присуства

Пре него их позовемо на ручак
Још који трен
Ћутаћемо
Док посматрамо њега
Како је љуља
У дрворед на небу
А она стеже зубе
И чврсто се држи за маче
Заспало у њеном крилу

* * * (код куће)

Лето је
И сунце боји ваздух у наранџасто
На кожи осећамо 38 Целзијусових
И кроз прозор аутомобила
Видимо таласе
С обе стране пута којим се враћамо кући
После још једног радног дана

Док отварамо капију
Гледамо како нам у дворишту цвета цвеће
Под јелкама хладовину
Ваздух што трепери под налетом летњег ветра
На тренутак доноси свежину
И мирис суве земље

Кад нешто касније
Ти и ја наизменично будемо читали
Павезеа и Пустерлу
У сенци вишње
Док се он и она брчкају
У базену под сунцобраном,
Наш простор иза куће
Овог лета
Постаће италијанска обала
О којој одавно сањамо,
Отисци њихвих мокрих стопала
Трагови које следимо.

* * * (он)

Нестрпљив је да порасте
Бар до моје висине
И једва чека
Да зуб што се клати
Испадне и замени га нови
Али и даље верује
Да мрак живи у ормарима
А ружни снови

Под јастучницом на љубичасто-црне туфне
Да се кућни духови
Играју његовим играчкама
Иако их не види
Чује их
Најчешће пред олују
Кад дува јак ветар

Још дуго ће волети
Летњи пљусак
Ноге у барама
Каменчиће на сеоском путу
За њега дубоку шуму
На брду изнад куће –
Толика богатства...

И кад у посебно јутро
Док остали спавају
Од папира сам направи пса
За своју сестру –
Право изненађење –
Знаће да се
Наизглед непомични зидови
Померају после дугих ноћи.

* * * (предели)

Волим кад причамо о путовањима.
Она нам чувају кратке сате
Под лампом
Док деца не учврсте сан
у нашем кревету.

Топао ваздух
Што у летње вече
Мама капљице зноја на лицу
Док седимо на тераси
Мирисаће на мајоран.
Када саобраћај утихне иза поноћи,
Уз звук зрикаваца
Чућемо и шум таласа

Баш као кад надолази плима
Негде на Шри Ланки.

Једном ћемо отићи у Тоскану, знам,
Да се стопимо са бојом вина
И јесењим пејзажем са фотографија
Које су снимили путници пре нас.

И пре него угасимо светло,
Обрадоваћемо се
Животу у погледу и пољупцу пред сан
Осетљивом на топлоту неба и земље
Трајно спојеним у једној тачки.

* * * (НОВИ ЖИВОТ)

Имам тридесет пет година
И желим нови живот

Сваког дана на послу слушаам
The best of Yiruma
И будна сам у сну

Носим распарне чарапе
Једну на штрафте
Другу на туфне

Не мислим
Шта ће ко рећи
И какав ћу утисак оставити

Све боље кувам
И све више волим

Недовољно читам
Не пишем

Понекад нетремице зурим
У лице у огледалу
Искежених зуба
Без фиксне протезе

И замишљах их и даље лепо нанизане
И даље жућкасте
Уоквирене корално црвеним кармином
И за двадесет, тридесет, педесет година

Уоквирене ситним борама
Око усана
Око очију
На челу и образима

И препознајем најпре радост и жеље
Овде скривену тугу
Онде понеку жал.

Што више зурим,
То више желим нови живот.

Што више зурим,
То више знам
Да је ту.